

אדם המאום והמבחיל ביותר יש תפקיד חשוב בחברה דמוקרטית: להוכיח שהיא דמוקרטית. קחו, למשל, את חופש-הדיבור.
אין צורך להגן על חופש-הדיבור של אדם סימפאטי, נחמד, מקובל על הכל, החוזר כמו תוכי על דברים שהכל מסכימים להם.
 מי ירצה להתנכל בחופש-הדיבור של זה?

להגנת חופש-הדיבור זקוקים אותם המשמעים דברים בלתי-מקובלים, הפוגעים בדעת הרוב, הפוסלים את הקיים והמשתוללים לפלס נתיבים חדשים.
אלה מרגיזים את הבריות, מושכים אליהם את שינאתו הרבים. כי אין דבר שאדם נורמלי שונא אותו יותר מאשר האיש הבא לערער את שלווה נפשו וביטחונו העצמי.
 אך לא הורגים-הפרות-הקדושות הם הקורבן הראשון לשלילת חופש-הדיבור.

הקורבן הראשון הוא כימעט תמיד האיש השנוא, המפיץ שקרים והשמעות על ארצו או חברתו.

כי נגד איש כזה קל מאד להתאחד. מי יגן על כך בליעל? מי יחוש להגן על חופש-הדיבור של אדם המשתמש בו כדי להרעיל את האווירה בשקרים ארסיים?
ודווקא כאן הסכנה. כי המכה הראשונה נגד חופש-הדיבור — היא המכה המברעת.

הפוגע היום בחופש-הדיבור של הנבל — פותח פתח בפני מי שיבוא מחר לפגוע בחופש-הדיבור של כל הלוחם לשניו המדיניות או סדרי החברה.

לכן נאלצו הדמוקרטים להיאבק לעיתים קרובות למען חופש-הדיבור של אנשים המעוררים בהם סלידה. ובכך המיבחן האמיתי לכנותם ולעקבותם.

אני שמח שיש לי עכשיו הזדמנות לעמוד במיבחן זה.

אני מכיר אותם רבים המעוררים בי התנגדות וסלידה כמו אותו צעיר ששמו אריה בובר. הכרתי את בובר בתקופה שהוא, יחד עם שאר שלושים אנשי מצפן, הצטרפו לתנועת הכח הקדש עם היחסיה.

מה קרה?
קרה שאריה בובר גילה שבמקום להיות על חשבון נערה קטנה ומיסכנה בארץ, אפשר לחנות על חשבון נערה גדולה ובינלאומית — השמאל החדש הטרוצקיסטי-מאואיסטי-אנארי-כיסטי.

ד לגיזוי זה, מילא בובר תפקיד משיגי במצפן. ראשי קבוצה זו יושבים כולם בחו"ל, שם הם מפרסמים כתבי-השמעה נגד המדינה, בעלי גוון אנטי-ישראלי מזור. אין הם יכולים לספר להבריהם בלונדון ובברלין שהם מייצגים קבוצה של שלושים-ארבעים צעירים בישראל, המהווים בסך הכל קוריוז של בתי-קפה.

כדי להוכיח שהם מנהיגי תנועת-המונים אדירה, מהפכנית ונועזת, הם הטילו על בובר ושות' להמציא להם תצלומים. פעמי-פעמיים שבוע היו חצי תריסר צעירים, ובראשם אריה בובר, יוצאים להפגין — לא חשוב נגד מה. היו אלה הפגנות מנוחכות, חיקוי עזוב להפגנות רציניות בחו"ל.

תצלומי ההפגנות הופצו בחו"ל. הקוראים הורים לא יכלו לדעת כי ככל התצלומים של עשרות ההפגנות הופיעו אותם ששה אנשים בדיוק, עם בובר במרכז. הם גם לא יכלו לדעת כי ששה אנשים אלה אינם קטע מהפגנה אדירה — אלא ההפגנה כולה.

עד שיום אחד עלה על דעת בובר שלא כדאי לו להיות ספק-תצלומי-הפגנות לחברים העוי שים חיים בחו"ל, כי לדידיהתפזרום שם השמאל הקיצוני. למה שלא יעשה חיים בעצמו?

כאן המקום להסביר בקצרה מדוע זקוקות אותן קבוצות של השמאל הקיצוני בעולם לבוברים — דבר המשפיל אותן יותר מכל.

השמאל החדש העולמי, והאינטליגנציה הצעירה כולה, מחולקים ומפולגים לגבי ישראל. הם נדרשים לבחור בין התעמולה הישראלית, שהיא לאומנית ונוקשה, ובין התעמולה הערבית, שהצלחה בתחלה לקבל גוון מתקדם.

תמורת כל אלה מתאר אריה בובר את מדינת-הגסטאפו הציונית, מספר על ששת אלפים חברי מצפן שרובם נמקים בבתי-הסוהר, על הפאשיסטים משה דיין ואורי אבנרי, על ג'ודון שיבוא כאשר יפרק הפידאיון את המישטר הציוני ויקימו מדינה פלסטינית סוציאליסטית, בה יהיו בצוותא ובאשר יהודים וערבים.

זהו כמה חודשים אני מקבל על כך דיווח רצוף מידי ידידים אמריקאיים.
לא ייחסתי לזה חשיבות רבה.
 עד שנמסר כי חוגים ממשלתיים, שקיבלו דיווחים משלהם, חושבים ברצינות על חקיקת חוק שישלול את אורחותם של בובר ושות', ואז שתהפוך את פעולתם בחו"ל לעבירה.
אני רוצה להזהיר בפני כל מגמה כזאת.

כולתי לעשות לעצמי מלאכה קלה, ולהסתפק בקביעה כי ביצוע כוונות אלה לא ישרת אלא את אנשי מצפן.

כדי להצדיק את חיי-הזהרה שלהם בחו"ל, נאלצים אנשי מצפן להתחפש ללוחמי-חופש נרדפים, פליטי הגסטאפו, שאינם יכולים להיאבק בבית.

כיום זהו שקר מנוחך, שקל להפריכו. אך אם

תחוקק הכנסת חוק שיביאם בפלילים, היא תאשר למפרע את מענותיהם, תעניק להם זווהר של קרושים מעוניים.

(וכבר אמר ברנארד שו: "הדרך היחידה שבה יכול אדם הסר-כשרון לזכות בפירסום, היא להיות קדוש מעונה". חוק כזה יעניק לאנשי מצפן פירסומת עולמית מעבר לכל חלומותיהם. שונאי המדינה, וגם הרבה אנשים טובים ונאיביים, ייחלצו כדי להבטיח להם "מיקלט מדיני".
בקיצור: במקום לפגוע באנשי "מצפן", חוק כזה יעניק להם פרס.

אבל איני רוצה להתספק בטיעון תועלתי זה. יש כאן עניין הנוגע למהות המישטר בארצנו.

אריה בובר מעורר בי בחילה. אך אני חייב להילחם על זכותו להפיץ את דבריו, מעוותים ככל שיהיו ולהשמיע את השמעותיו, מורעלות ככל שתהיינה, בארץ ובחו"ל. יש המביאים כנגד עמדה זו את דוגמתה של בריטניה, שהוציאה להורג את הלורד היריה, בעוון שידוריו ברדיו הנואצי נגד מולדתו מלחמת-העולם השנייה. (למעשה היה זה איש מופרע בשם ג'ויס. הוא זכה לכינויו משום שנהג להגיב בצחוק — "הו! הו!" — על מעשי מולדתו.) אולם לורד היריה נשפט כבוגד, בעוון קריאה למרד ולעריקה מן הצבא בימי מלחמה, מעל אדמת אויב ובשרותו הישיר. לא היה עולה על דעת איש להאשימו בפלילים אילו הסתפק בהבעת דיעות מסולפות, תוך מאבק מדיני לגיטימי, בארצו או בארץ ניטרלית. יכול משהו לראות באריה בובר מעין "הבר היריה", אם כי זוהי מתמאה מוגזמת.

אולם מי שרוצה להתנכל לחופש-הדיבור שדו — חייב להבין שאינו מתנכל לו, אלא דווקא למדינת-ישראל הדמוקרטית, אשר בהמי שך קיומה אנחנו רוצים — על אפס ועל חמתם של אריה בובר ושות'!